

Predica de la Krefeld
Sâmbătă, 2 noiembrie 2013, ora 19³⁰

Ewald Frank

Fratele Miskis: Să citim un cuvânt de introducere din Isaia 66:1-2. Vă rog să vă ridicați în picioare. Apoi se va ruga fratele Borg: „*Așa vorbește Domnul: «Cerul este scaunul Meu de domnie și pământul este așternutul picioarelor Mele! Ce Casă ați putea voi să-Mi zidiți și ce loc Mi-ați putea voi da ca locuință? Toate aceste lucruri doar mâna Mea le-a făcut și toate și-au căpătat astfel ființa – zice Domnul. – Iată spre cine Îmi voi îndrepta privirile: spre cel ce suferă și are duhul mâhnit, spre cel ce se teme de cuvântul Meu»”*”.

[Se roagă fr. Borg: „Tată binecuvântat din ceruri, Îți mulțumim pentru acest Cuvânt minunat. Tu ai făcut cerul și pământul, cele văzute și cele nevăzute. Ai adus toate lucrurile la existență prin Cuvântul Tău. Tu și pe noi ne-ai adus împreună aici în această seară ca să ne binecuvântezi prin Cuvântul Tău, prin Duhul Tău cel Sfânt, prin prezența Ta. Îți mulțumim și Te salutăm în mijlocul nostru și Te rugăm să ne binecuvântezi din bogățiile harului Tău. Binecuvântează fiecare inimă prin Cuvântul Tău cel minunat, binecuvântează și pe fratele nostru, întărește-l astfel ca el să vestească Cuvântul Tău cu îndrăzneală, prin puterea Duhului Sfânt. O, Doamne, dăruiește-ne harul Tău ca să ascultăm Cuvântul Tău, să-l primim și să-l credem și apoi Tu-l vei manifesta. Îți mulțumim pentru lucrarea harului Tău pe care ai făcut-o deja. În seara aceasta ne rugăm și privim spre scaunul harului și așteptăm o binecuvântare puternică din partea Ta. Îți mulțumim pentru toate lucrurile în Numele lui Isus. Amin”.]

Să rămânem în picioare și să cântăm „Ei vin din est și din vest”.
[...] Și „Numai să crezi”...

Noi credem din toată inima ce a spus și a făgăduit Domnul nostru în Cuvântul Său. Dumnezeu este demn de crezare.

[Saluturi și relatări din călătorii].

În Isaia 66 am citit despre oamenii care vin plini de teamă și ascultă Cuvântul lui Dumnezeu. Lor le poate vorbi Dumnezeu. Cel ce

vine ascultă predica nepăsător, să nu se aștepte ca Dumnezeu să-i vorbească. Noi ne adunăm cu o dorință sinceră și spunem „O, Doamne, vorbește-ne și noi vom asculta!”. Noi vom asculta ce spune bisericilor Duhul.

[Sunt chemați câțiva frați să transmită saluturi – n.ed.]

Fratele Lukram: Salutări tuturor fraților și surorilor adunați aici, în acest locaș sfânt, în prezența Dumnezeului Atotputernic, Creatorul nostru. Îmi face plăcere să vă urez binecuvântarea lui Dumnezeu în această seară. Sunt fratele Lukram din Nepal și am 58 de ani și slujesc Domnului în Tailanda și în țările vecine. De asemenea, în sudul Chinei și în Mongolia, începând din Nepal și nord-estul Indiei. Vreau să vă mulțumesc că mă amintiți în rugăciunile voastre. Domnul a făcut lucruri mari prin eforturile noastre misionare. S-au înființat adunări locale și broșurile sunt traduse, mesajul înaintează... Încă o dată, Dumnezeu să vă binecuvânteze!]

Numai câteva cuvinte: pe acest „tânăr”, Dumnezeu l-a folosit cu adevărat, într-un mod minunat. El l-a cunoscut pe fratele Menard. Noi ne cunoaștem deja de 16-17 ani. Am slujit împreună în Tailanda, Burma, Vietnam, Cambodgia, China, Mongolia, Malaezia – el a fost cu mine pretutindeni și Dumnezeu l-a binecuvântat. Dumnezeu să te binecuvânteze din belșug și să fie cu tine! [...urmează saluturi adresate tuturor fraților slujitori prezenți – n.tr.]

Un frate m-a rugat să spun câteva cuvinte referitoare la discuția cu fratele Peary Green. El a fost singurul frate pe care l-am rugat să vină în Europa, după înmormântarea fratelui Branham. Am cunoscut mai mulți frați, dar pentru că el a participat la cele mai multe adunări ale fratelui Branham din ultima parte a vieții lui, l-am rugat pe el să vină și să depună mărturie despre ceea ce a văzut și a auzit în adunările fratelui Branham. Noi am hotărât atunci ca el să depună mărturie, iar eu să predic Cuvântul.

Cu toții știți că acum patru săptămâni am vorbit la telefon cu fratele Green și el mi-a spus: „Frate Frank, dacă voi fi în stare voi veni. Eu te rog, de asemenea, dacă poți veni să ne vizitezi aici, în Tucson”. După ultima mea călătorie, el mi-a scris astfel în ultimele rânduri ale scrisorii lui: „Vizita ta mi-a adus o mare bucurie. Și dacă va fi posibil, eu

voi veni cu tine oriunde mă vei invita”. Și în ultimul rând al scrisorii lui, a scris: „Frate Frank, te rog continuă să-ți împlinești cu credincioșie însărcinarea ta, despre care eu personal cred că este adevărată”.

De asemenea, în aceste două convorbiri telefonice, el a spus cel puțin de două ori: „Frate Frank, eu cred că însărcinarea și chemarea ta este la fel de adevărată ca și însărcinarea și chemarea lui Pavel pe drumul Damascului”. El a repetat, cum am spus, această afirmație. Eu sper că va fi posibil ca el să mai vină o dată aici. A suferit două operații de cancer, a făcut și chimioterapie și la ora actuală nu este în stare să călătorească. Dar la Dumnezeu totul este cu putință. Dacă oamenii și-au reprimat orientarea corectă, atunci să se întâmple. Noi ne-am bucura.

În acest sfârșit de săptămână, ne punem încrederea în Domnul nostru, așa cum am făcut-o întotdeauna. Eu mi-am notat aici și această întrebare care mi-a fost pusă: dacă Domnul mi-a vorbit la singular sau la plural. Domnul mi-a vorbit la plural pe 2 aprilie 1962, iar fratele Branham a vorbit, apoi, la singular. Eu nu știu de ce pe unii frați îi preocupă această întrebare, dar așa este situația. Așa cum este scris în Iosua 1:11, la fel mi-a fost spus și mie. „*Pregătiți-vă merinde...*”. Ambele cuvinte au fost subliniate, la plural. Nu doar eu personal, ci toți aceia care ascultă acum Cuvântul lui Dumnezeu și-l primesc prin credință. Așa i-a fost spus și fratelui Branham, ca el să depoziteze hrana. Noi avem aici martori care au fost prezenți: fratele Schmidt, fratele Borg, Helmuth Frank și care au mai fost, noi cu toții am cumpărat și depozitat merinde naturale, pentru că a fost amintită hrană naturală. Dar prorocul mi-a spus pe 3 decembrie 1962, că nu este vorba despre hrana naturală, ci despre Cuvântul făgăduit pentru acest timp. El mi-a explicat totul amănunțit, până la expresia „Așteaptă cu distribuirea hranei până vei primi și restul”. Noi suntem mulțumitori lui Dumnezeu că în toți acești ani El a ținut mâna Lui peste noi. Și ceea ce a spus El în evanghelia după Ioan cap. 4, noi am primit-o în inimile noastre: „*Mâncarea Mea este să fac voia Celui ce M-a trimis...*” Voia lui Dumnezeu pentru acest timp este legată de vestirea Cuvântului lui Dumnezeu și de distribuirea hranei duhovnicești. De aceea, noi trebuie să ascultăm făgăduințele pe care le-a dat Dumnezeu pentru acest timp, să le credem și să le vedem în împlinirea lor. Iar dacă făgăduințele lui Dumnezeu ne privesc și pe noi, atunci trebuie să le și trăim.

Dumnezeu a dat făgăduințe, desigur. Am fost foarte bucuros când am citit într-o revistă că într-o procesiune, prin Ierusalim, a fost prezentat un frumos chivot al legământului și s-a cerut ca Dumnezeu al legământului să se aplece din nou asupra acestui popor.

Noi vedem cum se împlinește prorocia biblică pretutindeni. Și pentru aceasta suntem mulțumitori lui Dumnezeu. Ierusalimul este amintit în Biblie de 780 de ori. Dumnezeu a ales acest oraș, Dumnezeu a ales acest popor. La prima venire a lui Hristos, ei nu au cunoscut ziua cercetării lui Dumnezeu; dar la momentul potrivit, o vor recunoaște. Am notat, de asemenea, că muntele Sion este amintit în Biblie de 157 de ori și că Dumnezeu numește Israelul „Țara Lui”. Este țara făgăduită, este țara făgăduită și dată lui Avraam, lui Isaac și lui Iacov. De asemenea, dacă ne uităm pe hartă, vedem că suprafața țărilor arabe din jurul Israelului este de 950 de ori mai mare decât suprafața micului Israel. Mai vedem că și pentru Fâșia Gaza, care are o lungime de 43 km și o lățime de 15 km, au loc dispute. Dar este scris în Vechiul Testament, că Gaza va fi părăsită (Țef. 2:4). Aceasta doar ca o observație...

Referitor la chivotul legământului, eu sunt bucuros că în Ierusalim oamenii sunt atenți acum și vremea lor este foarte aproape. Iar pentru noi, care credem mesajul timpului de sfârșit, este ceva foarte puternic. Toate denomițiile posedă crezuri. Puteți merge de la o biserică la alta, dar unde se potrivește ceea ce este scris în Iuda 3? „*Preaiubiților, pe când căutam cu tot dinadinsul să vă scriu despre mântuirea noastră de obște, m-am văzut silit să vă scriu ca să vă îndemn să luptați pentru credința care a fost dată sfinților o dată pentru totdeauna*”. Nu doar pentru o perioadă de timp, ci o dată pentru totdeauna. Și următorul verset, vers. 4: „*Căci s-au strecurat printre voi unii oameni, scriși demult pentru osânda aceasta, oameni neevlavioși, care schimbă în*

desfrânare harul Dumnezeului nostru și tăgăduiesc pe singurul nostru Stăpân și Domn, Isus Hristos". Totul a devenit așa cum este scris. Biserica Dumnezeului Celui viu este readusă la origine, la început, la învățătura apostolilor. Cum deja am spus, doar ceea ce este scris în Biblie este biblic; ce este scris într-o carte de istorie bisericească sau într-un catehism, nu este scris în Biblie. Și eu repet: doar ceea ce este scris în Biblie este biblic. Ce învață bisericile, este treaba lor. Dar noi trebuie să scoatem în evidență că în timpul nostru, Domnul a fost îndurător și a dăruit o însărcinare directă și o chemare dumnezeiască. El l-a ales pe fratele nostru iubit William Branham, omul cel mai smerit de pe acest pământ. Un astfel de om a ales și a folosit Dumnezeu, pentru ca niciun om să nu se poată lăuda.

Au trecut 80 de ani de când i-a fost spus: „Așa cum Ioan Botezătorul a fost trimis înaintea primei veniri a lui Hristos, tot așa ești trimis tu cu un mesaj care va premerge a doua venire a lui Hristos”. Dumnezeu l-a luat pe mesager, dar mesajul ne-a rămas și noi putem duce acest mesaj până la capetele pământului.

Dumnezeu să-i binecuvânteze pe toți, de la răsărit până la apus, pe toți cei conectați în direct și care ascultă acum, pe toți aceia care au parte de ceea ce face Dumnezeu, prin har, în timpul nostru. Eu a trebuit să mă gândesc și la următorul lucru: 80 de ani au trecut – și 80 de ani sunt un timp îndelungat. Dar Dumnezeu a dat făgăduința lui Avraam în Geneza 15: „Peste 400 de ani voi elibera sămânța ta din robie”. Au trecut în total 430 de ani, dar Dumnezeu Și-a ținut Cuvântul când s-a împlinit vremea. Când prorocul Isaia a dat prorocia că o fecioară va rămâne însărcinată și va naște un fiu, atunci a trebuit să treacă peste 700 de ani până să se îplinească. Dar la împlinirea vremii, s-a împlinit și această prorocie biblică, a devenit o realitate dumnezeiască pe acest pământ.

Frați și surori, trebuie să rămânem echilibrați, să așteptăm revenirea Domnului în orice moment și totuși să rămânem cu ambele picioare pe pământ, iar în inimă să fim legați cu Dumnezeu.

Doresc să mai citesc o dată versetul din Iuda 3: „...*luptați pentru credința care a fost dată sfinților o dată pentru totdeauna*”. Și aceasta este lupta duhovnicească în care ne găsim acum. Trebuie să știm că toți dușmanii vor fi împotriva noastră. Acesta este un lucru normal. O luptă nu are loc între prieteni, ci între dușmani. Astfel, noi trebuie să-I dăm

dreptate lui Dumnezeu, care ne-a pus în această luptă și El ne-a dat prin harul Său și toată armura necesară pentru această luptă. El ne-a dat și echipamentul, armele, a pus sabia Duhului în mâna noastră și noi nu încheiem niciun fel de compromis, ci vestim Cuvântul lui Dumnezeu așa cum este scris.

Când am fost în Lima, în Peru, acolo s-a întâmplat următorul lucru: directorul studioului de televiziune – eu cred că el aude ce spun acum și nădăjduiesc că Dumnezeu va dăruia har la aceasta – și-a încheiat rugăciunea cu formula trinitară și apoi urmam eu la rând ca să vorbesc. Ce aș mai fi putut face, decât să spun foarte pe scurt că în anul 1948, după ce m-am întors la Dumnezeu, am fost botezat într-o biserică trinitară, în formula trinitară. Dar când mi-a sosit timpul și când am auzit mesajul fratelui Branham, am mers cu frații la Rin și ne-am botezat biblic unul pe altul în Numele Domnului Isus Hristos. Este necesar ca în toate situațiile să vestim adevărul, indiferent ce fac oamenii cu vestirea noastră. Noi suntem rânduiți să luptăm pentru credința care a fost dată sfinților o dată pentru totdeauna. Și știm că nu avem de luptat cu carnea și sângele, ci cu toate duhurile rățăcirii care sunt în domeniul duhovnicesc. Dar Cuvântul Dumnezeului nostru rămâne în veac. Și noi cu toții, care avem respect față de Dumnezeu, primim tot ce ne-a dăruit El.

Doresc să citesc acum din 2 Corinteni 4, de la v. 1, înainte de a privi și alte versete: *„De aceea, fiindcă avem slujba aceasta, după îndurarea pe care am căpătat-o, noi nu cădem de oboseală”*. Indiferent de ceea ce se întâmplă, în repetate rânduri noi am primit curaj și mângâiere ca să vestim adevărul. Și toți cei ce sunt din adevăr ascultă Cuvântul lui Dumnezeu.

2 Corinteni 4:2: *„Ca unii care am lepădat meșteșugurile rușinoase și ascunse, nu umblăm cu viclesug și nu stricăm Cuvântul lui Dumnezeu. Ci, prin arătarea adevărului, ne facem vrednici să fim primiți de orice cuget omenesc, înaintea lui Dumnezeu”*. Noi nu vestim Cuvântul lui Dumnezeu înaintea oamenilor, ci înaintea lui Dumnezeu și dorim să împlinim slujba care ne-a fost încredințată.

2 Corinteni 4:3: *„Și, dacă Evanghelia noastră este acoperită, este acoperită pentru cei ce sunt pe calea pierzării”*. Acest lucru este extraordinar: această Evanghelie nu-i rămâne ascunsă aceluia care este

rânduit să fie mântuit și lui îi va fi descoperit Cuvântul lui Dumnezeu. De curând mi-a venit gândul că noi putem predica pocăința, așa cum a făcut și Petru la Cincizecime, dar pocăința poate fi lucrată numai de către Duhul Sfânt. Putem predica despre botez, dar numai Duhul Sfânt poate să descopere adevăratul Nume. Toți ceilalți au doar litera și nu descoperirea. De aceea îi suntem mulțumitori lui Dumnezeu. Tuturor celor rânduiți să fie mântuiți, nu le rămâne acoperită această Evanghelie.

2 Corinteni 4:4: *„A căror minte necredincioasă a orbit-o dumnezeul veacului acestuia, ca să nu vadă strălucind lumina Evangheliei slavei lui Hristos, care este chipul lui Dumnezeu”*. Aici vedem modul de gândire al acestor oameni. Uitați de minte: noi credem cu inima. Nu avem o credință intelectuală, ci credem cu inima. Și atunci ne va fi descoperită, prin Duhul Sfânt, lumina strălucitoare a Evangheliei slavei lui Isus Hristos, care nu este o altă persoană, ci Dumnezeu descoperit în trup.

2 Corinteni 4:5: *„Căci noi nu ne propovăduim pe noi înșine, ci pe Domnul Hristos Isus (în traducerea NTR: „pe Isus Hristos ca Domn”). Noi suntem robii voștri, pentru Isus”*.

2 Corinteni 4:5: *„Căci Dumnezeu, care a zis: «Să lumineze lumina din întuneric», ne-a luminat inimile, ca să facem să strălucească lumina cunoștinței slavei lui Dumnezeu pe fața lui Isus Hristos”*. El a putut spune: *„Cine M-a văzut pe Mine a văzut pe Tatăl”* (Ioan 14.9). *„Eu și Tatăl una suntem”* (Ioan 10:30). Cel care a spus *„Să fie lumină!”* este Același care a făcut să strălucească în inima noastră lumina slavei lui Dumnezeu pe fața lui Isus Hristos.

Frați și surori, noi suntem acum în plină pregătire pentru revenirea Domnului nostru Isus Hristos. Din predicile fratelui Branham mi-am notat trei porțiuni din diferite predici, unde el vorbește despre necredință și o pune în contrast cu credința. El spune că necredința este cel dintâi păcat, este originea păcatului. Și de unde a venit necredința, de unde au venit aceste îndoieli? Pentru că Eva a fost de acord să asculte discuții și să participe la discuții despre ceea ce a vorbit Dumnezeu. Ce mai este de discutat despre ceea ce a vorbit Dumnezeu? Noi trebuie numai să credem și să primim ceea ce a spus El. Toate discuțiile aduc îndoieli și necredință. Vă rog să înțelegeți totul corect. Ar fi trebuit să citim toată

predica din 9 mai 1953 [Predica „Stâlpul de foc” – predicată la Jonesboro, Arkansas, SUA].

„Dumnezeule, ia toată frica din inimile acestor oameni bolnavi. Îngăduie ca ei să știe că Tu ești aici. Tu faci toate aceste lucruri ca să confirmi că Tu ești cu ei. Lumea științifică o știe și Biserica o știe. Doamne, ar fi un păcat din partea noastră, să ne îndoim de Cuvântul Tău. Ajută-ne, Doamne!” Până aici rugăciunea, apoi un alt pasaj: „Iartă-ne păcatul necredinței, care este păcatul original și singurul păcat. Dumnezeule, ajută-ne în seara aceasta să fim credincioși și să Te credem. Vindecă fiecare persoană bolnavă, mântuiește pe cei pierduți. Doamne, Tu s-o faci în seara aceasta”. Aceasta este și rugăciunea noastră: nu mâine, ci astă seară Domnul să mântuiască, astă seară Domnul să vindece, în seara aceasta Domnul să-Și confirme Cuvântul.

Apoi un alt citat: „Poate sunt în mijlocul nostru oameni care nu Te cunosc și rătăcesc fără Dumnezeu și despărțiți de Hristos. Eu Te rog, Doamne, ca Tu să-i mântuiești acum. Toți cei care au alunecat în vreun fel, să fie readuși la Dumnezeu prin Isus Hristos”. De asemenea, toți aceia care au devenit căldicei sau sunt istoviți, noi toți să fim aprinși în Duhul ca să-i slujim Domnului într-un mod sincer.

Acum urmează predica din 22 iulie 1956 [predica „Toate lucrurile sunt cu putință” – Shreveport, Louisiana, USA]. „Dați-mi voie să v-o arăt cu ajutorul unui Cuvânt. Când L-a întâlnit pe Isus Hristos pentru prima oară, Diavolul s-a îndoit de El”.

O exprimare importantă! „**Dacă** ești Fiul lui Dumnezeu, **dacă** ești...”. „Diavolul s-a îndoit. Necredința este cel dintâi păcat și singurul păcat. Exprimarea necredinței este păcatul adulterului, hoției, beției, furatului, fumatului și toate celelalte. Toate sunt urmarea necredinței. Cine crede, nu face aceste lucruri”.

Urmează un alt citat: „Dați-mi voie să v-o arăt cu ajutorul unui Cuvânt. Când L-a întâlnit pe Isus Hristos pentru prima oară, Diavolul s-a îndoit de El. Îndoiala vine întotdeauna de la Diavolul. Toate îndoielile vin de la Diavolul”. Amin! Dumnezeu este demn de crezare. Cuvântul lui Dumnezeu este adevărat și demn de crezare. Noi putem să-L credem pe Dumnezeu, putem să ne încredem în Cuvântul Lui, fără niciun „dar” sau „dacă”. „Toate îndoielile sunt de la Diavolul. Astfel a intrat păcatul în rasa omenească. A fost îndoiala, nu un alt păcat, a fost necredința. Necredința a fost primul păcat

din care au decurs toate celelalte păcate. Nu adulterul, fumatul, nu beția sunt păcate, acestea sunt doar rezultate ale necredinței”. Așa este. Cine-L crede pe Dumnezeu, acela este o făptură nouă, este născut din Dumnezeu, are o natură nouă.

O altă predică din 10 ianuarie 1960 [predica „Împărăteasa din Seba” - Tifton, Georgia, SUA]: „Vedeți, iubiții mei prieteni, păcatul originar nu este trăirea unei vieți imorale. Aceasta a urmat după aceea. Păcat nu este să bei whiskey, nu este preacurvia. Voi faceți aceste lucruri pentru că nu sunteți credincioși. Dacă ați fi cu adevărat credincioși, nu ați face aceste lucruri. Așa că există numai un singur păcat originar și acesta este necredința. Și Domnul nostru a spus: „*Cine nu va crede, va fi osândit*” (Marcu 16:16)”.

Domnul Dumnezeu să ne dăruiască credința. Domnul nostru a strigat: „*Dacă voi nu credeți că Eu sunt, veți muri în păcatele voastre*” [Ioan 8:24]. Credința în Răscumpărătorul nostru ne scoate din necredință, ne scoate din toate răstălmăcirile și ne aduce înapoi la Dumnezeu. Deci, să credem așa cum spune Scriptura.

Acest lucru l-a accentuat și fratele Branham. În aproape toate adunările lui a fost cântată cântarea: „Crede doar, crede doar! Totul este cu putință celui ce crede”. Aș vrea să citesc, acum, în această legătură și versetul din Iacov 2:19: „*Tu crezi că Dumnezeu este unul și bine faci; dar și dracii cred... și se înfioară!*” Deci, numai să spună cineva că crede, nu este suficient, ci trebuie să se descopere că noi într-adevăr credem din toată inima așa cum spune Scriptura și primim ceea ce ne-a spus Cuvântul lui Dumnezeu. Iacov 2:19,20: „*Tu crezi că Dumnezeu este unul și bine faci; dar și dracii cred... și se înfioară! Vrei, dar, să înțelegi, om nesocotit, că credința fără fapte este zadarnică?*”. Vedem apoi, cum credința este legată cu toate trăirile pe care ni le-a dăruit Dumnezeu prin harul Său. Există versete importante care ne arată că credința și ascultarea formează o unitate, așa cum necredința și neascultarea formează o altă pereche. Deci, vă rog, haideți să credem din adâncul inimii noastre, să credem ce spune și cum spune Scriptura.

Citim acum din Romani 10. Începând cu vers. 9, spune omul lui Dumnezeu: „*Dacă mărturisești deci cu gura ta pe Isus ca Domn și dacă crezi în inima ta că Dumnezeu L-a înviat din morți, vei fi mântuit*”. Credința este legată de Mântuitorul nostru, de suferințele Lui, de moartea Lui, de împăcarea care s-a întâmplat pe crucea de la Golgota.

Romani 10:10: „Căci prin **credința** din inimă se capătă neprihănirea și prin mărturisirea cu gura se ajunge la mântuire”. Cu inima credem, cu gura mărturisim. Acest lucru este minunat și doar aceia care cred din toată inima, să-și deschidă gura atunci când depun mărturie. Mai întâi să creadă toți din toată inima lor, iar credința trebuie să fi devenit o descoperire vie. Noi să nu repetăm doar niște lucruri pe care le-au rostit alții, ci să le dăm mai departe din convingere, pentru că le-am trăit noi personal.

Romani 10:11: „După cum zice Scriptura: „Oricine **crede** în El (sau „se încrede în El”) nu va fi dat de rușine”. Haideți s-o primim astă seară prin credință! Așa este scris în Scriptură: „Oricine se încrede în El”. În acest „*oricine*” suntem noi toți incluși, astfel ca noi să ne putem pune încrederea în Domnul și nimeni nu va fi dat de rușine. Nici tu, nici eu, nimeni nu va fi dat de rușine pentru că ne-am pus încrederea în Domnul.

Romani 10:16-17: „Dar nu toți au ascultat de Evanghelie. Căci Isaia zice: «Doamne, cine a **crezut** propovăduirea noastră?»”. În vers. 17 avem răspunsul: „Astfel, **credința** vine în urma auzirii; iar auzirea vine prin Cuvântul lui Hristos”. Nu din povești, ci din Cuvântul minunat și veșnic al lui Dumnezeu.

Romani 10:20-21: „Și Isaia merge cu îndrăzneala până acolo că zice: «Am fost găsit de cei ce nu Mă căutau; M-am făcut cunoscut celor ce nu întrebau de Mine»”. L-ai căutat tu pe Dumnezeu? L-am căutat eu? Dar El a știut unde ne aflăm noi și El a știut când să ne cheme. Urmează apoi partea tristă, în vers. 21: „Pe când, despre Israel zice: «Toată ziua Mi-am întins mâinile spre un norod răzvrătit și împotrivor la vorbă»”. Puteți înțelege acest lucru? „Un norod răzvrătit și împotrivor la vorbă”. Cine este neascultător, se și împotrivește și rămâne în necredință. Cine este credincios primește Cuvântul și nu se împotrivește în niciun punct. Noi nu ne vom împotrivi lui Dumnezeu în niciun punct, ci suntem de acord în interiorul nostru cu fiecare Cuvânt al Dumnezeului nostru. Să primim Cuvântul lui Dumnezeu din toată inima.

Pavel spune în Romani 1:1: „Pavel, rob al lui Isus Hristos, chemat să fie apostol, pus deoparte ca să vestească Evanghelia lui Dumnezeu”. „...ca să vestească Evanghelia lui Dumnezeu”! Acum urmează: „pe care o făgăduise mai înainte prin prorocii Săi în Sfintele Scripturi”.

Este minunat că Dumnezeu a făgăduit totul deja în Vechiul Testament. „*Evanghelia lui Dumnezeu pe care o făgăduise mai înainte prin prorocii Săi în Sfintele Scripturi*”. Deseori am spus-o noi aici: mai întâi Dumnezeu dă făgăduințe și apoi El le împlinește.

În Romani 1:5, după ce vorbește despre Isus Hristos ca centru al Evangheliei, apostolul spune: „*Prin care am primit harul și apostolia, ca să aducem, pentru Numele Lui, la ascultarea **credinței** pe toate Neamurile*”. Deci, nu doar o credință, ci ascultarea de credință pentru toate Neamurile. Ascultarea și credința formează o unitate. „*Cine va **crede și se va boteza va fi mântuit; dar cine nu va crede va fi osândit***”. Necredința nu poate rezista înaintea lui Dumnezeu.

În Evanghelia lui Ioan 3:36 avem o afirmație importantă a Domnului nostru: „*Cine **crede în Fiul are viața veșnică; dar cine nu crede în Fiul** (sau „rămâne neascultător față de Fiul” – germ.) *nu va vedea viața, ci mânia lui Dumnezeu rămâne peste el*”. Dumnezeu ne-a dat, prin har, viața veșnică în Isus Hristos, Fiul Său, dar cine rămâne neascultător față de Fiul lui Dumnezeu nu va vedea viața veșnică. Și viața veșnică nu are nimic în comun cu neascultarea. Ascultarea și credința formează o bună pereche. Cine spune că L-a primit pe Domnul și a devenit credincios, se va lăsa botezat biblic, acela nu se va împotrivi, el nu va rămâne la primul aliniat, ci citește tot versetul. Citim încă o dată acest verset: „*Cine **crede în Fiul are viața veșnică***”. Amin! Partea a doua: „*dar cine nu crede în Fiul* (sau „rămâne neascultător față de Fiul Său” – germ.) *nu va vedea viața, ci mânia lui Dumnezeu rămâne peste el*”.*

Frați și surori, a sosit timpul când noi, prin harul lui Dumnezeu, să luăm totul în serios și să credem din toată inima că Dumnezeu Și-a împlinit făgăduința și înaintea revenirii Lui, El a trimis un proroc care ne-a arătat calea pe care să umblăm în acest timp profetic. Putem reciti cum a fost începutul Bisericii: o inimă și un suflet. Ei erau uniți cu Domnul și între ei. Și în acest punct trebuie ca sfârșitul să fie la fel ca începutul. Dumnezeu să-Și poată avea calea Lui cu Biserica Mireasă și ea să meargă pe această cale până la sfârșit.

Noi am spus-o de multe ori, cu referire la Apocalipsa 12: din Biserica aceasta încununată cu 12 stele se va naște copilul de parte bărbătească. El se va naște din Biserică. Din Biserică iese Biserica

Mireasă și ea va fi răpită la scaunul de domnie și va lua parte la ospățul de nuntă al Mielului. După aceea, ea se va întoarce pe pământ ca să domnească împreună cu Domnul nostru Isus ca împărați. Aceasta este ținta mesajului timpului de sfârșit: chemarea afară, despărțirea și pregătirea.

Poate unii din mijlocul nostru sunt puțin dezamăgiți din cauză că ne referim la Duhul lui Dumnezeu, dar nu vedem o confirmare puternică a Duhului Sfânt, cu darurile și slujbele, în mijlocul nostru. Dar frați și surori, când să înceapă Dumnezeu cu aceasta? Mai întâi trebuie să aibă loc chemarea afară, trebuie să se încheie încurcătura. Frați și surori, noi venim din culturi diferite, din țări diferite, din biserici și denominații diferite și fiecare a adus ceva de acolo. Toate acestea trebuie să le lăsăm în urmă. Trebuie să facem un început nou, nu să îmbrăcăm lucrurile vechi. Așa cum a spus Pavel în Efeseni 4:22+24: *„să vă dezbrăcați de omul cel vechi... și să vă îmbrăcați în omul cel nou, făcut după chipul lui Dumnezeu, de o neprihănire și sfințenie pe care o dă adevărul”*.

Deci, un început nou. Un început nou a fost făcut deja prin trimiterea confirmată de Dumnezeu. Frați și surori, eu doresc să vă spun și următorul lucru: marele har pe care mi l-a dăruit Dumnezeu ca să fiu un martor ocular – nu doar să aflu ceva din auzite, ci să fiu de față – al lucrării supranaturale a lui Dumnezeu. Îngerul Domnului a spus fratelui Branham: „Așa cum lui Moise i s-au dat două semne, la fel și voi dați și două semne. Și dacă oamenii nu vor crede primul semn, atunci va trebui să-l creadă pe al doilea”. Eu am trăit aceasta, cum Dumnezeu Și-a împlinit făgăduința și a confirmat Cuvântul Său. Am citit despre acei doi reporteri care l-au fotografiat pe fratele Branham în ianuarie 1950, la Huston, Texas. Unul era catolic, iar celălalt era evreu. Evreul a spus „Eu nu pot să cred”, iar catolicul a spus: „Eu trebuie să mă conving mai întâi”. Și totuși el a adăugat: „Doar ceea ce vede camera foto și există, poate fi fotografiat. Dacă acea lumină nu ar fi fost deasupra capului aceluia om, camera foto nu ar fi înregistrat-o”. Dumnezeu a purtat de grijă astfel ca nici lumea științifică să nu aibă vreo scuză. Dumnezeu n-a lucrat în secret, ci într-un mod supranatural în fața întregii lumi.

Gândiți-vă și la slujba Domnului nostru. Cât a fost ea de puternică, totuși învățații aceluia timp s-au împotrivit, i-au reproșat întotdeauna ceva, au respins botezul lui Ioan și cu asta, planul lui Dumnezeu pentru

ei. Când Dumnezeu împlinește prorocii biblice și făgăduințe în noi și înaintea ochilor noștri, atunci a venit timpul să nu ne mai împotrivim, să nu mai stăm pe gânduri, ci să credem din toată inima.

Într-un mod special ne referim și la textul din Romani 11:20 referitor la ramurile care au fost tăiate din pricina necredinței lor, iar noi, prin credință am fost altoiți în locul lor.

Încă un cuvânt din Evrei, acolo unde sunt scrise niște adevăruri puternice. Evrei 3:12: „*Luați seama, dar, fraților, ca niciunul dintre voi să n-aibă o inimă rea și **necredincioasă**, care să vă despartă de Dumnezeul Cel viu*”. Omul lui Dumnezeu nu se adresează aici unor necredincioși, ci se adresează „fraților preaiubiți” ca niciunul să nu piardă ziua cercetării pline de har din partea lui Dumnezeu, ci ei să creadă din toată inima și să nu rămână în necredință. Nu a fost la fel cu mesajul trimis de Dumnezeu prin fratele Branham? Toți credincioșii se adunau, indiferent de biserica din care veneau și apoi Cuvântul lui Dumnezeu le era vestit.

„*Frați iubiți, niciunul dintre voi să n-aibă o inimă rea și necredincioasă, care să vă despartă de Dumnezeul Cel viu*”. Și câți au crezut? La fel cum a spus și prorocul Isaia în cap. 53:1: „*Cine a crezut în ceea ce ni se vestise? Cine a cunoscut brațul Domnului?*” Noi o putem spune din nou și din nou: cine nu se împotrivesc Cuvântului lui Dumnezeu ci crede din toată inima, aceluia i se va și descoperi brațul Domnului și are parte de ceea ce a făgăduit Dumnezeu în Cuvântul Său. Și credința noastră este ancorată în aceste făgăduințe.

În Evrei 4:2: „*Căci și nouă ni s-a adus o veste bună ca și lor; dar lor Cuvântul care le-a fost propovăduit, nu le-a ajutat la nimic, pentru că n-a găsit **credință** la cei ce l-au auzit*”. Deci, cei ce ascultă trebuie să primească Cuvântul prin credință. Totul trebuie să se împlinească prin credință. Am ascultat cu toții și am citit cu toții? Mai citesc o dată acest verset: „*Căci și nouă ni s-a adus o veste bună ca și lor; dar lor, Cuvântul care le-a fost propovăduit, nu le-a ajutat la nimic, pentru că n-a găsit credință la cei ce l-au auzit*”.

Scumpi frați și surori, a fost unit fiecare Cuvânt al lui Dumnezeu cu credința, la mine și la tine? Ne regăsim în Cuvântul lui Dumnezeu? Noi să nu mai avem niciun fel de îndoială, ci să spunem: „Dumnezeu a spus-o, așa este și așa o primim!”

Ne apropiem de sfârșit și spunem la fel ca Domnul nostru: „*Cine crede în Mine cum zice Scriptura, din inima lui vor curge râuri de apă vie*”. Credința „*cum zice Scriptura*”. Frați și surori, acest Cuvânt are un înțeles profund și poate fi aplicat tuturor versetelor biblice, în diferite legături. „*Cine crede în Mine cum zice Scriptura...*”. Până la acel moment, Scriptura era doar Vechiul Testament, cu toate prorociile scrise în el și toate au devenit o realitate dumnezeiască în Hristos. Și mă gândesc adesea la versetul din Luca 19:44 care mi-a atins inima în mod deosebit și în care se spune că ei nu au cunoscut vremea cercetării lor.

Frați și surori, aici nu este vorba doar despre un mesaj divin, ci este vorba despre ultima cercetare din partea lui Dumnezeu, este vorba ca noi să recunoaștem timpul în care trăim, să recunoaștem mesajul și făgăduințele pe care ni le-a dat Dumnezeu pentru timpul nostru, să le primim prin credință ca să avem parte de împlinirea lor, să avem parte de tot ceea ce ne-a făgăduit Dumnezeu în Cuvântul Lui.

Să ne amintim: făgăduința a fost: „*Cine crede în Fiul are viața veșnică*”. Și în același verset este scris „*dar cine nu crede în Fiul (sau „rămâne neascultător față de Fiul Său” – germ.) nu va vedea viața...*”. Care este situația cu fecioarele neînțelepte? Toate au auzit chemarea, dar unde s-a produs întreruperea, ce s-a întâmplat cu ele? Frați și surori, noi trebuie să parcurgem întreaga cale cu Dumnezeu în ascultare și cu credință, să primim fiecare Cuvânt al lui Dumnezeu și să-I mulțumim lui Dumnezeu din toată inima, pentru că El, încă ne vorbește și avem parte de ceea ce face El în timpul de față.

Dumnezeului Atotputernic care ne-a cercetat cu îndurare, Îi aducem slava și închinarea din adâncul inimii. Noi putem spune din nou și din nou: „Ferice de ochii voștri că văd și ferice de urechile voastre că aud”. Și putem spune: „Ferice de inimile voastre pentru că au primit și au crezut și pentru că, Cuvântul le-a fost descoperit”.

În încheie, amintesc ceva din ultima călătorie în Africa. Frații noștri de aici de pe rândul din față au fost prezenți în toate adunările și au fost martori la ceea ce a făcut Dumnezeu în timpul nostru. Pe toate stadioanele s-au strâns mii de oameni. Vă puteți închipui cât de recunoscători sunt frații noștri pentru roada pe care a adus-o Dumnezeu. Dar mai întâi a trebuit semănat, numai după aceea poate fi secerat.

Începând cu anul 1971 am călătorit în Africa, de la o margine la alta a continentului, predicând Cuvântul, Evanghelia veșnică.

Și Dumnezeu are, mai ales în aceste țări, niște frați care împart aceeași hrană, care dau mai departe același Cuvânt descoperit, fără să adauge ceva și fără a scoate ceva, nu vestesc interpretări proprii, ci au respect față de Dumnezeu și față de Cuvântul Lui și nu fac decât să dea mai departe ceea ce pot vesti din Biblie. Acesta este, de asemenea, harul de nedescris pe care ni l-a dăruit Dumnezeu: să rămânem întotdeauna în cadrul Cuvântului lui Dumnezeu și să dăm slava doar Domnului.

În încheiere, dacă sunt în mijlocul nostru prieteni care nu și-au predat încă viața Domnului și dacă sunt unii care au niște dorințe de rugăciune deosebite, este încă valabil Cuvântul: „*Veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați și eu vă voi da odihnă pentru sufletele voastre*” [Matei 11:28]. Acesta este centrul, miezul vestirii dumnezeiești: „*Dumnezeu era în Hristos împăcând lumea cu Sine*” [2 Cor. 5:19]. Nu are niciun rost să vorbim despre răpire și despre revenirea Domnului dacă nu am făcut primii pași, dacă nu am venit mai întâi la Domnul și am recunoscut că suntem pierduți. Doar cine recunoaște că este despărțit de Dumnezeu, sortit morții, fără nădejde în lume, doar acela va fi dovedit vinovat de către Duhul și va crede că Dumnezeu a venit personal ca să mântuiască păcătoșii, pe cei pierduți, să ne ierte și să ne dăruiască viața veșnică.

Astăzi noi Il vom crede pe Dumnezeu pe Cuvânt și nu doar vom cânta „Numai să crezi”, ci vom crede cu adevărat. Vă rog, să luăm cu noi această învățătură: necredința, îndoiala a adus pierzarea. Ei au fost ispitiți și datorită necredinței a fost posibilă ducerea în eroare. De aceea a trebuit făcută calea înapoi: Mântuitorul nostru a fost ascultător până la moartea de cruce. Și El ne-a dăruit harul ca noi să fim scoși din neascultarea noastră și să credem așa cum scrie Scriptura și, de asemenea, să trăim tot ce este scris în Scriptură.

Lui, Dumnezeului credincios, care veghează asupra Cuvântului Său și împlinește tot ce a făgăduit, să-I fie dată toată slava. Și pentru faptul că ne-a inclus și pe noi, pe mine și pe tine, în planul Lui de mântuire și ne-a făcut să devenim o parte a acestui plan, Ii dăm toată slava! Binecuvântat să fie Numele Lui cel sfânt și scump! Noi, împreună, lăudăm puterea Cuvântului Său, a Duhului și Sângelui Său! Domnul Își

va desăvârși lucrarea Sa printr-o acțiune puternică a Duhului, pe care o așteptăm cu toții. Nu așteptăm degeaba, pentru că Dumnezeu a făgăduit-o. De aceea, deja suntem bucuroși și mulțumitori că El va împlini tot ce a făgăduit. Amin!

Să ne ridicăm să mulțumim Domnului. Îl rugăm pe fratele nostru preaiubit Jean Claude să vină în față să cânte refrenul „Maranata”. În timp ce se cântă cântarea, ne cercetăm inimile în prezența lui Dumnezeu. Vă rog, nu rămâneți în necredință! Nu rămâneți în îndoială! Ieșiți din ele și credeți din toată inima, credeți Cuvântul și Domnul va fi cu voi și în voi. Atunci credința devine biruința asupra lumii și a tuturor îndoielilor ei. Noi suntem recunoscători pentru că și acum putem asculta mesajul dumnezeiesc și prin har putem să-l trăim.

Frate Arben, traduci tu, ca să poată cânta toți ?

[Se cântă cântarea „Maranta”:

Aleluia – aleluia – aleluia – aleluia – aleluia
 Aleluia aleluia Aleluia aleluia Aleluia aleluia Aleluia aleluia
 Mulțumesc Isus Mulțumesc Isus Mulțumesc Isus Mulțumesc Isus
 Mulțumesc Isus Mulțumesc Isus Aleluia aleluia
 Noi Te slăvim Noi Te slăvim Noi Te slăvim Noi Te slăvim
 Noi Te slăvim Noi Te slăvim Aleluia Aleluia Isus revine Isus revine
 Isus revine Isus revine Isus revine Aleluia Aleluia
 Maranata Maranata Maranata Maranata Maranata Maranata
 Aleluia Aleluia Maranata Maranata... Maranata...
 Maranata... Aleluia]

Amin! Amin! Știți ce verset se potrivește? Este scris în 2 Timotei 4:7-8: „M-am luptat lupta cea bună, mi-am isprăvit alergarea, am păzit credința”. Dumnezeu să mi-o dăruiască mie, să ne-o dăruiască fiecăruia! Apoi vers. 8: „De acum mă așteaptă cununa neprihănirii, pe care mi-o va da în «ziua aceea» Domnul, Judecătorul cel drept. Și nu numai mie, ci și tuturor celor ce vor fi iubit venirea Lui”. Amin! Acesta este un Cuvânt puternic! „Celor ce vor fi iubit venirea Lui”. Iubiți voi venirea Lui? Așa cum așteaptă o mireasă ca mirele ei s-o ia acasă, astfel putem aștepta și noi venirea Domnului și Mirelui nostru. Și nu așteptăm degeaba; El va reveni.

Frate Schmidt, vino și roagă-te cu noi:

[Mare Dumnezeu, împreună cu frații și surorile mele noi venim în prezența Ta și Îți mulțumim, în acest timp de har pe care Tu ni l-ai dăruit, Doamne! Doamne din cer, Tu ne-ai vorbit, Tu ai vorbit fiecăruia în parte: „Cine crede, are viața veșnică”. Doamne, dăruiește-ne ascultarea și credința, apoi viața vine de la Tine. Te slăvim și Te rugăm Doamne, dăruiește tuturor harul Tău, tuturor celor ce ascultă aici pentru prima dată ceea ce ai Tu de spus. Atinge fiecare inimă, fiecare suflet, fie aici, în această sală, fie pretutindeni în lume unde s-a auzit această vestire, în toate țările. Îți mulțumesc o, Doamne! Eu laud Numele Tău cel sfânt. Tu știi Doamne, că nouă ne lipsesc cuvintele, dar spun și eu așa cum a spus și Moise: eu nu știu să vorbesc, dar Tu ai creat gura, astfel Te rugăm dezleagă limbile noastre ca să Te laude pe Tine pentru mesajul acestui timp în care am ajuns. Ajută-ne să recunoaștem și să credem.

Avraam L-a crezut pe Dumnezeu și aceasta i-a fost socotită ca neprihănire. O, Doamne, dăruiește-ne credința astfel încât neprihănirea Ta să se descopere și în noi. Cinstea și lauda să-Ți fie aduse Ție. Amin].

Haideți să ducem cu noi această lecție: credința este și rămâne biruința asupra lumii și ascultarea este adăugată credinței. Și atunci vom vedea slava Dumnezeului nostru.

Câți s-au împotrivit necredinței și au spus: „Doamne, eu Îți dedic viața mea. Fie-Ți milă de mine, o, Dumnezeule!” Nicio necredință, nicio îndoială, ci o încredere deplină în Dumnezeul cel viu. Aleluia! Cinste, slavă și laudă să fie aduse Dumnezeului nostru în veci de veci! Aleluia! Și tot poporul să spună „Aleluia!” Cinste Dumnezeului Celui viu! Aleluia! El face o lucrare puternică în zilele noastre! Aleluia!

[Este chemat un frate ca să mulțumească în limba cehă – n.ed.]

Iubite Domn, Tu Dumnezeul veșnic credincios, inimile noastre sunt mișcate și atinse ca să-Ți mulțumească, să-Ți aducă închinarea în duh și în adevăr. Tu ne-ai inclus în tot ceea ce faci în prezent. Ai deschis chivotul legământului, ne-ai descoperit Cuvântul Tău și ne-ai vorbit

proaspăt de la scaunul Tău de har. Și noi am fost ascultători plini de respect. Am crezut și ne-am încrezut în Tine.

Te rugăm să-Ți desăvârșești lucrarea Ta în timpul nostru prezent. Noi așteptăm aceasta și de pe acum Îți dăm Ție slava pentru aceasta. Binecuvântează pe tot pământul, în toate limbile și toate națiunile. Binecuvântează în mod deosebit pe frații noștri din Mongolia.

Binecuvântează într-un mod deosebit pe fratele Lukram, binecuvântează slujba lui în toate țările. O, Doamne Dumnezeule, Ție Îți aducem toată cinstea și lauda. Binecuvântează și pe toți aceia care au ascultat Cuvântul Tău minunat în ultima mea călătorie misionară. Binecuvântează pe toți frații slujitori, călăuzește-i din claritate în claritate, din adevăr în adevăr. Îți dăm numai Ție toată slava pentru aceasta. Spre slava Ta cântăm: „Tu ești vrednic”! [...]

Amin.